

Sygn. akt V .2 Ka 485/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Olga Nocoń

Protokolant: Roman Czarnacki

w obecności: - - -

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r.

sprawy:

A. S. /S./

córka E. i R.

ur. (...) w R.

obwinionej o wykroczenie z art. 51 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 16 maja 2014r. sygn. akt II W 379/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionej A. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. K. kwotę 420 /czterysta dwadzieścia/ złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 40 /czterdzieści/ złotych oraz obciąża ją zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 /pięćdziesiąt/ złotych.

Sygn. akt V.2 Ka 485/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Raciborzu w sprawie o sygn. akt

II W 379/13 uznał obwinioną A. S. za winną tego, że w dniu 18 maja 2013 r. od około godz. 21.30. do około godz. 23.40. w R. przy ul. (...), będąc na podstawie przyjętego przez nią ustnego polecenia E. M. osobą odpowiedzialną za funkcjonowanie lokalu (...), poprzez głośne odtwarzanie muzyki oraz zezwolenie gościom lokalu na hałaśliwe zachowanie się polegające na wydawaniu okrzyków oraz śpiewach, a także na używaniu urządzeń akustycznych zakłóciła spokój i spoczynek nocny W. K.,

tj. za winną popełnienia wykroczenia z art. 51 § 1 kw i za to na mocy art. 51 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw skazał ją na karę grzywny w wymiarze 400 zł.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk i art. 616 § 1 pkt 2 kpk w zw. z § 14 ust. 2 pkt 2 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Sąd zasądził od obwinionej A. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. K. kwotę 288 zł tytułem kosztów poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego w związku z ustanowieniem w sprawie jednego pełnomocnika.

Sąd na podstawie art. 44 § 1 kpw w zw. z art. 230 § 2 kpk zwrócił PHU (...) akta osobowe A. S. zaliczone w poczet materiału dowodowego sprawy ze względu na ich zbędność dla postępowania w sprawie o wykroczenie.

Ponadto, na mocy art. 118 § 1 kpw i art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk i art. 617 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionej A. S. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 223 zł, na które złożyła się opłata w kwocie 40 zł oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 183 zł.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości obrońca, zarzucając wskazanemu orzeczeniu naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia, a to:

a) art. 39 § 1 kpw oraz 366 § 1 kpk w zw. z art. 70 § 5 kpw poprzez nierozpoznanie wniosku obrońcy obwinionej (zgłoszonego na rozprawie w dniu 10 grudnia 2013 r.) o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wykazania wiarygodności nagrania oraz daty jego powstania, podczas gdy fakt wiarygodności nagrania oraz daty jego powstania jest okolicznością mającą istotne znaczenie dla sprawy,

b) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu – nagrań z dnia 18 maja 2013 r. pochodzących z zapisu kamery i dokonanie błędnych ustaleń faktycznych na podstawie tego dowodu polegających na przyjęciu, że na nagraniach słychać głośne krzyki i śpiewy dobywające się z lokalu (...), podczas gdy nie można stanowczo stwierdzić, że te dźwięki pochodzą z lokalu (...), ponieważ mogły one pochodzić z obok zaparkowanego samochodu, a także z sąsiednich lokali, a ponadto brak wiarygodnego dowodu na to, że nagrania pochodzą z dnia 18 maja 2013 r.,

c) art. 170 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 39 § 2 kpw poprzez dopuszczenie dowodów z pism SM (...) oraz z pism mieszkańców przy ul. (...) w R., podczas gdy te dowody są nieprzydatne dla stwierdzenia okoliczności zakłócania ciszy nocnej w dniu 18 maja 2013 r., albowiem dotyczą one innych zdarzeń, a także okresu, kiedy obwiniona nie pełniła funkcji menedżera lokalu,

d) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, a to zeznań świadków: E. P. i K. D. poprzez odmowę uznania zeznań tych świadków za wiarygodne z tego powodu, że świadkowie są pracownikami lokalu (...) i koleżankami obwinionej, a także z tego powodu, że co innego wynika z odtworzonego na rozprawie zapisu obrazu i dźwięku, podczas gdy fakt pozostawania pracownikiem (...) oraz pozostawania w relacjach towarzyskich z obwinioną nie powinien mieć żadnego wpływu na ocenę wiarygodności zeznań świadków, a ponadto odtworzonego na rozprawie zapisu obrazu i dźwięku nie można uznać za wiarygodny wobec braku opinii biegłego w tym przedmiocie, a także zeznania świadków korespondują z zapisem dźwięku i obrazu w tej części, w której świadkowie twierdzą, że muzyka w lokalu była odtwarzana cicho,

e) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, a to zeznań świadków: R. S., W. W. i K. K. poprzez odmowę uznania zeznań tych świadków za wiarygodne z tego powodu, że co innego wynika z odtworzonego na rozprawie zapisu obrazu i dźwięku, podczas gdy odtworzonego na rozprawie zapisu obrazu i dźwięku nie można uznać za wiarygodny wobec braku opinii biegłego w tym przedmiocie, a także zeznania świadków

korespondują z zapisem dźwięku i obrazu w tej części, w której świadkowie twierdzą, że muzyka w lokalu była odtwarzana cicho,

f) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, a to zeznań świadka W. W., z których zdaniem Sądu I instancji wynika, że nie mógł on z całą stanowczością potwierdzić, że w dniu 18 maja 2013 r. przebywał w lokalu (...) podczas gdy w czasie zeznań świadek przyznał wprost, iż 18 maja 2013 r. od godz. 20.00. przebywał w rzeczonym lokalu,

g) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, a to zeznań świadka I. S. poprzez uznanie, że jego zeznania nie miały żadnego znaczenia w sprawie, podczas gdy z zeznań obwinionej wynika, że w dniu 18 maja 2013 r. w lokalu Piwiarnia Warecka panowało takie samo natężenie dźwięku, co zazwyczaj, a więc i w dniu wykonania pomiaru przez I. S.,

h) art. 39 § 1 kpw oraz 366 § 1 kpk w zw. z art. 70 § 5 kpw poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z zeznań funkcjonariuszy Policji, którzy – jak to wynika z zeznań świadka W. K. – w dniu 18 maja 2013 r. byli trzykrotnie wysyłani na interwencję w celu sprawdzenia warunków panujących w lokalu (...),

i) art. 172 kpk w zw. z art. 39 § 2 kpw poprzez nieprzeprowadzenie konfrontacji świadków W. K., A. K. i Z. L. z jednej strony oraz E. P., K. D., R. S., W. W. i K. K. z drugiej strony,

j) art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, a to zeznań świadka Z. L. i przyjęcie na podstawie jego zeznań, że w lokalu należącym do W. K. w dniu 18 maja 2013 r. między godz. 21.30. a 21.40. została naruszona cisza nocna, podczas gdy świadek Z. L. przebywał w lokalu oskarżyciela posiłkowego jedynie pomiędzy godz. 19.00. a 20.00., a co za tym idzie – nie mógł on stwierdzić, czy pomiędzy 21.30. a godz. 21.40. w lokalu oskarżyciela posiłkowego doszło do naruszenia ciszy nocnej,

k) art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw poprzez nieuwzględnienie wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a w szczególności okoliczności ujawnionej przez świadka Z. L., że pod oknami lokali należących do Z. L. i W. K. stała grupka osób, która powodowała hałas, podczas gdy obwiniona wobec tego, że po godz. 22.00. są zamykane drzwi i okna baru, a goście są wypraszani z ogródka, ponosi odpowiedzialność tylko za to, co dzieje się w barze,

l) art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw poprzez nieuwzględnienie wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a w szczególności okoliczności ujawnionej przez świadka W. W., że obok klubu (...) przebywała młodzież, która mogła być źródłem zakłócenia ciszy nocnej.

Skarżący podniósł również zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, mającego istotny wpływ na wynik rozstrzygnięcia, a to:

a) art. 51 § 1 kw poprzez błędne zastosowanie tego przepisu i przyjęcie, że czyn obwinionej stanowił wybryk, podczas gdy czynowi obwinionej nie sposób przypisać znamion wybryku,

b) art. 51 § 1 kw poprzez błędne przyjęcie, że zakłócenie spoczynku nocnego może nastąpić przed godziną 22.00., podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu wymaga przyjęcia, że do zakłócenia spoczynku nocnego może dojść jedynie w godzinach 22.00.-6.00.

Powołując się na powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie obwinionej oraz zasądzenie od oskarżyciela posiłkowego na rzecz obwinionej kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Niezasadne okazały się zarzuty odwoławcze, w których skarżący kwestionował prawidłowość postępowania dowodowego i analizy wyników tego postępowania. Dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego oraz wyciągnięte z niej wnioski mieszczą się w granicach wyznaczonych przepisem art. 7 kpk, który w postępowaniu w sprawach o wykroczenia recypowany został w art.8 kpw. Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy wskazał, na jakich dowodach oparł swoje rozstrzygnięcie, a którym dowodom odmówił wiary i swoje stanowisko w tym przedmiocie przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach rozstrzygnięcia. Należy przypomnieć, że sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku, że ustalenia faktyczne dotknięte są błędem – aby podważyć trafność skarżonego orzeczenia, niezbędne jest wykazanie, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego lub logicznego rozumowania Sąd ten uchybił, czyniąc określony dowód podstawą ustaleń faktycznych, a odmawiając wiary innemu dowodowi. W niniejszej sprawie skarżący nie wykazał konkretnego uchybienia, jakiego miałby się w tym względzie dopuścić Sąd meriti. Nie doszło także do naruszenia art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw, jako że Sąd wydając zaskarżony wyrok oparł się na całości ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego, nie wykraczając poza wprowadzone do procesu dowody (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 stycznia 2014 r. II AKa 261/2013).

Inaczej niż skarżący w środku odwoławczym, Sąd I instancji ocenił dowody we wzajemnym ich powiązaniu, nie zaś wybiórczo odwołując się do fragmentów zeznań świadków. Zasadnie Sąd przyjął, że zeznania świadków E. P. i K. D. zmierzają do potwierdzenia wersji podawanej przez obwinioną. Pomijając kwestię sprzeczności ich zapewnień z zeznaniami pokrzywdzonego, A. K. i Z. Ł., a także zapisem obrazu i dźwięku na kamerze pokrzywdzonego, przy ocenie twierdzeń współpracownic obwinionej nie można było pomijać, że prowadzone postępowanie dotyczyło wykroczenia popełnionego w związku z działalnością piwiarni, w której przesłuchiwane były zatrudnione i za funkcjonowanie której w różnym stopniu również odpowiadały. Podobnie z dużą ostrożnością należało podejść do zeznań świadków R. S., W. W. i K. K., choćby dlatego, że zostali przesłuchani po raz pierwszy po upływie znacznego czasu od daty zajścia, a będąc stałymi klientami lokalu, mogli mieć problem z rozróżnieniem poszczególnych wizyt w tym miejscu. Choć świadkowie R. S. i W. W. byli pewni swej obecności w lokalu w dniu zdarzenia, nie podali konkretnych okoliczności dotyczących imprez odbywających się wówczas w piwiarni - nie dostrzegli i nie zapamiętali dokładnie okoliczności funkcjonowania lokalu i jego otoczenia w dniu 18 maja 2013 r., nie posiadali wiedzy o tym, co się działo na zewnątrz w ogródkach piwnych ani też czy obsługa czuwała nad obejściem lokalu. Gdy chodzi o świadka W. W., to ten stwierdził nawet, że nic mu nie wiadomo, by w tym dniu w lokalu była organizowana jakaś impreza (k.77), mimo iż Sąd I instancji bezspornie ustalił, że w dacie zajścia odbywały się (...) dwie imprezy.

Nie nasuwa zastrzeżeń trafność oparcia ustaleń faktycznych sprawy zasadniczo na zeznaniach świadków W. K., A. K. i Z. Ł.. Za wiarygodnością powyższych dowodów przemawiała przede wszystkim spójność relacji składanych przez świadków, podawanie przez nich zbieżnych okoliczności odnoszących się do funkcjonowania lokalu konkretnie w dniu zdarzenia, źródła i rodzaju hałasu, a także zborny opis działań, które zostały przedsięwzięte w celu przywrócenia ciszy. Nie ma żadnych miarodajnych podstaw twierdzić, że którakolwiek z wymienionych osób miała interes w złożeniu fałszywych zeznań, mających skutkować przypisaniem obwinionej odpowiedzialności za wykroczenie. Nie mogły odnieść zamierzonego skutku podnoszone przez skarżącego zarzuty, sformułowane w oparciu o wyrwane z kontekstu wypowiedzi świadka Z. Ł.. To, że świadek był obecny u pokrzywdzonego około godz. 19.00-20.00, a następnie wrócił do swego mieszkania, nie oznacza, że nie miał wiedzy o zakłócaniu spokoju i spoczynku nocnego w późniejszych godzinach. Wymieniony wprost wskazał, iż z uwagi na usytuowanie poszczególnych lokali w budynku, hałas z piwiarni jest głośniejszy i bardziej uciążliwy w mieszkaniu W. K. niż w jego własnym, mimo to w dniu 18 maja 2013 r. nawet będąc u siebie musiał około godz. 21:30 zamknąć okna, ponieważ „hałas był tak dokuczliwy”, „nie do zniesienia” (k.77v).

Kwestionowany przez skarżącego dowód z zapisu obrazu i dźwięku, zarejestrowanego kamerą pokrzywdzonego, stanowił w tych okolicznościach jedynie dopełnienie zeznań powołanych wyżej świadków. Choć brak formalnego rozstrzygnięcia wniosku dowodowego o powołanie biegłego celem zbadania autentyczności nagrania stanowił uchybienie ze strony Sądu I instancji (por. art.170§3 kpk w zw. z art. 39 § 2 kpw), uchybienie to nie miało wpływu na treść wydanego w sprawie wyroku. Sąd Rejonowy przedsięwziął kroki zmierzające do zbadania okoliczności powstania

nagrania i sporządzenia jego kopii oraz odtworzył na rozprawie zarówno zapis na dostarczonej płycie DVD, jak i bezpośrednio z pamięci urządzenia rejestrującego, stwierdzając ich identyczność (k.81-82). Sam oskarżyciel posiłkowy wskazał, iż możliwe jest co prawda ustawienie daty i godziny nagrania, lecz jedynie przed jego dokonaniem, zaś brak jest uzasadnionych przesłanek, by przypisywać W. K. manipulowanie ustawieniami w pamięci kamery na użytek postępowania.

Wyłącznie za polemikę z dokonanymi przez Sąd I instancji ustaleniami uznać należy sugestie skarżącego, by uciążliwe hałasy słyszane w dniu 18 maja 2013 r. pochodziły z innych źródeł niż z lokalu zarządzanego w tym dniu przez obwinioną A. S.. Wbrew temu, co zdaje się utrzymywać obrońca obwinionej, okoliczność taka nie wynika ani z zeznań świadka Z. L., ani z zeznań świadka W. W. („Obok ,S.’ siedziała młodzież, tam są ławeczki, oni tam sobie gawędzą”, „Ta młodzież siedziała po drugiej stronie ulicy (...)” – k.77; „Te odgłosy raczej nie dochodziły z innych miejsc, np. spod S.” – k.77v). Poza tym takie dźwięki jak odgłosy muzyki ze sprzętu audio nie mogły być wywołane rozmową osób, w dodatku mających przebywać poza lokalem. Podobnie nie zasługują na aprobatę próby wykazania przy pomocy kwestionowanego nagrania, że muzyka w lokalu wcale nie była odtwarzana głośno. Zważyć należy, iż nagranie zostało wykonane na zewnątrz lokalu, w pewnej odległości od źródła dźwięku. Nadto, z żadnego wiarygodnego dowodu nie wynika, by muzyka około godziny 22.00. była znacząco ścisza.

Niezasadne okazały się zarzuty dotyczące zaniechania przesłuchania z urzędu funkcjonariuszy Policji interweniujących w dniu 18 maja 2013 r. oraz nieprzeprowadzenia konfrontacji pomiędzy poszczególnymi grupami świadków. Jeśli chodzi o funkcjonariuszy Policji, dowód z ich zeznań byłby nieprzydatny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, w dniu 18 maja 2013 r. nie interweniowali oni w lokalu, a jedynie zjawili się w mieszkaniu oskarżyciela posiłkowego i to dopiero wówczas, gdy hałasy dobiegające z piwiarni znacząco ucichły, a klienci zaczęli się rozchodzić. Ze sporządzonej po trzecim wezwaniu notatki urzędowej wprost wynika, iż w czasie interwencji (około godz. 23:40) nie stwierdzono naruszenia ciszy nocnej, tym samym trudno zakładać, że policjanci posiadają wiedzę o zachowaniu obwinionej, które wedle zarzutu zawierało się we wcześniejszym przedziale czasu. Niecelowym byłoby także przeprowadzanie konfrontacji pomiędzy wymienianymi przez skarżącego świadkami. Konfrontacja jest czynnością fakultatywną, uzależnioną od oceny organu procesowego, czy istnieją istotne sprzeczności w oświadczeniach przesłuchiwanym. Sąd obowiązany jest przeprowadzić konfrontację tylko w sytuacji, gdy może to się przyczynić do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego, natomiast jeżeli oczywiste jest, że w realiach konkretnego postępowania osiągnięcie tego jest niemożliwe, przeprowadzenie konfrontacji jest zbędne (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 czerwca 2013 r. II AKa 101/2013, LexPolonica nr 6953992). W rozpoznawanej sprawie brak czynności dowodowej przewidzianej w art. 172 kpk w zw. z art.39§2 kpw nie uniemożliwił bynajmniej prawidłowej oceny zeznań świadków. Postulowana przez skarżącego czynność nie przyniosłaby pożądanego rezultatu także z tego względu, że poszczególni świadkowie czynili spostrzeżenia z różnej perspektywy i nie sposób uznać, by obserwowali dokładnie te same działania zaangażowanych w zdarzenie osób. Podkreślić przy tym należy, iż w sprawie wyjaśnione zostały wszystkie okoliczności zajścia, istotne dla prawidłowego wyrokowania.

Niezrozumiały pozostaje zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej polegać na dopuszczeniu dowodu z korespondencji Spółdzielni Mieszkaniowej (...), w tym skarg kierowanych do administracji spółdzielni przez mieszkańców bloku przy ul. (...). Wskazać należy, iż dowody te zostały przeprowadzone w celu wykazania ściśle określonych okoliczności i stanowiły podstawę dla odtworzenia stanu faktycznego w bardzo wąskim zakresie. Ich treść potwierdziła zeznania oskarżyciela posiłkowego, iż wbrew twierdzeniom obwinionej nieraz działalność lokalu zakłócała spokój osobom zamieszkującym w jego sąsiedztwie. Również słusznie Sąd I instancji uznał zeznania świadka I. S. za nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Przede wszystkim zważyć należy, iż sam świadek stwierdził, że dokonane w 2011 r. pomiary hałasu były niemiernodajne, nie ulega zresztą wątpliwości, iż nie zawsze działalność lokalu była uciążliwa dla otoczenia. Z kolei teza prezentowana przez skarżącego, iż w dniu 18 maja 2013 r. w (...) panowało takie samo natężenie dźwięku co zazwyczaj, a więc i w dniu wykonania pomiarów przez I. S., jest całkowicie gołosłowna.

W ustalonym stanie faktycznym zakwalifikowanie zachowania przypisanego obwinionej według art.51§1 kw było prawidłowe i zasadne. Źródłem hałasu, który spowodował naruszenie prawa pokrzywdzonego do odpoczynku, było funkcjonowanie nadzorowanego przez obwinioną lokalu. Będąc osobą odpowiedzialną za funkcjonowanie piwiarni, A. S. poprzez umyślne zachowanie, wykraczające poza przyjęte normy społeczne, spowodowała skutek w postaci zakłócenia spokoju i spoczynku nocnego W. K.. Bezprzedmiotowe jest przy tym wskazywanie przez skarżącego, że zakłócenie ciszy nocnej nie może mieć miejsca przed godz. 22.00. Przypomnieć należy, iż czynem swym obwiniona nie tylko zakłóciła oskarżycielowi posiłkowemu spoczynek nocny, lecz jego spokój, w okolicznościach i porze, kiedy zasadnym było oczekiwanie ciszy. Tym samym obwiniona dopuściła się przypisanego jej wykroczenia w dwóch przewidzianych w art.51§1 k.w. formach: poprzez zakłócenie spokoju oraz zakłócenie spoczynku nocnego. Zauważyć także należy, iż zakłócenie spokoju dotyczyło osób przebywających poza lokalem, stąd też jako chybione jawią się rozważania skarżącego o szczególnych warunkach panujących w barach.

Z tych względów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, jak również do zmiany lub uchylecia orzeczenia z urzędu poza zakresem podniesionych zarzutów, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Konsekwencją rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego było zasądzenie od obwinionej A. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. K. zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk i art. 634 kpk) w wysokości przewidzianej w § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu). Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk i art. 634 kpk oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądono z kolei od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie oraz obciążono ją zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze.